

KUSTANTAMO
HELMIVYÖ

“80-luvun parhaita yksityisetsivädekkareita.” TAPANI BAGGE

JAMES REASONER

TEXASIN TUULI

Texasin tuuli

James Reasoner

Texasin tuuli

Suom. Juri Nummelin

Kustantamo Helmivyö
Turku 2021

James Reasoner: *Texasin tuuli*
Ilmestynyt alun perin vuonna 1980
nimellä *Texas Wind*,
uusintapainos vuonna 2004
Julkaistu tekijän luvalla; published with author's permission
ISBN 978-952-7211-72-4
Painopaikka: BoD, Norderstedt, Saksa

Ensimmäinen luku

Nousin pienen mäen huipulle Ridgmar Boulevardilla ja näin pitkälle länteen. Näin yli Carswellin ilmavoimien lentokentän, jolla jättimäiset koneet rullasivat, ja kauas pöheikköisille kukkuloille, jotka jatkuivat aina Weatherfordiin asti. Oli lokakuinen maanantaiaamu ja kello oli vasta vähän yli kymmenen, ja aamun usva alkaisi kohta kuivua kuumuudessa. Fordini ikkunasta sisään tulevassa ilmassa ei ollut saasteiden aiheuttamaa sivuhajua. Ensimmäinen aamuhärmä tulisi varmasti vielä ennen kuin kuukausi olisi loppunut.

Ajoin melkein ohi tiestä, jolle minun oli määrä kääntyä. Ridgmarin alue on outo osa Fort Worthia. Siellä asuu osa kaupungin rikkaimmista ihmisistä ja he tekevät mitä vain, että heidän talonsa näyttäisivät ainutlaatuisilta, ja silti ne näyttäivät aivan samanlaisilta, ainakin omasta mielestäni.

Talo, jota etsin, oli kukkulan päällä puiden ja aitojen muodostaman suojan takana. Asfalttinen pihatien meni aidassa olevan portin lävitse, ja seurailin sitä eekkerin kokoisen nurmikon poikki. Pihatien päässä oleva talo oli kolmikerroksinen tiilitalo, jossa oli tummat puupaneloinnit. Se oli suhteellisen vaatimaton talo tällä alueella, mutta silti mailien päässä omasta kämpästäni Arlington Heightsissa.

Pysäköin talon eteen ja livautin takin päälleni ennen kuin nousin autosta. Paitani oli puhdas ja olin harjannut saappaani niin hyvin kuin pystyin. Tällaisissa taloissa asuvat ihmiset varmasti olettivat, että heidän työntekijänsä pukeutuisivat siististi, jopa yksityisetsivät.

Etuovi oli raskas ja siinä oli monimutkaisia kuviointeja. Mustaan työasuun pukeutunut palvelija avasi oven melkein saman tien kun olin siihen koputtanut. Hän hymyili minulle miellyttävää, mutta epäluuloista hymyä ja sanoi: "Niin?"

"Nimeni on Cody", sanoin. "Minulla on tapaaminen rouva Traftin kanssa."

"Tulkaa sisään, olkaa hyvä." Astuin eteishalliin, jonka toisella seinällä oli suuri peili. "Kerron rouva Traftille, että olette tullut."

Palvelija meni nopeasti ja hiljaa toiseen huoneeseen jättäen minut eteishalliin. Sen seiniä kiersivät tummat puupaneelit, joiden ansiosta hallissa oli pimeämpää kuin

ulkona. Silmäni olivat juuri tottumassa, kun kuulin paa-
laavien askelten äänen. Seisoin peiliin päin, joten jäin
aloilleni.

“Herra Cody? Gloria Traft.”

Tutkin naisen heijastusta peilissä hetken ennen kuin
käännyin. Hän oli neljäkymmenen tienoilla, ja hänel-
le ne tienoot sopivat oikein hyvin. Hänen tukkansa oli
tuhkanvaalea, hänen ihonsa kalvakka. Huolestunut ilme
ei vähentänyt hänen kasvojensa viehättävyyttä. Kun
käännyin, huomasin, että hänen silmänsä olivat hyvin
siniset.

“Olen Cody.” Nyökkäsin. “Puhelinpalveluni mukaan
olitte soittanut.”

“Tulkaa tänne työhuoneeseen.”

Hänellä oli ruudinsininen leninki, joka kieppui hä-
nen jalkojensa ympärillä, kun seurasin häntä hallin poik-
ki kodikkaaseen huoneeseen, jonka seinää kiersivät kir-
jahyllyt. Nainen istui ison mahonkisen kirjoituspöydän
taakse ja osoitti kädellään nojatuolia sen edessä. Is-
tuuduin.

“Lakimieheni suositteli teitä, Cody”, Gloria Traft
sanoi. “Hän olisi halunnut hoitaa tämän asian itse,
mutta päätin, että minusta olisi parempi tavata teidät
henkilökohtaisesti.”

Hän piti tauon, ilmeisesti että sanoisin jotain, mutta
pidin suuni kiinni. Halusin, että hän selittäisi asian itse

ilman että minun tarvitsisi kiskoa sitä hänestä.

Hetkisen jälkeen hän jatkoi. "Tämä koskee tytärtäni, joten tahdikkaus on ehdottoman tärkeää. Tytärpuoltani, oikeastaan. Ajattelen, että Mandy on kuin oma lapseni."

Nyökkäsin ja sanoin: "Ymmärrän", vaikka en vielä ymmärtänytkään.

Nainen veti henkeä syvään. "Minun varmaankin pitää olla suorasanainen. Tytärpuoleni Amanda on kadoksissa, ja haluan että etsitte hänet, herra Cody."

"Kuinka kauan hän on ollut kadoksissa?"

"Viime torstaista lähtien."

"Oletteko soittanut poliisille?"

"En."

Nyt oli minun vuoroni vetää henkeä sisään. "Teidän pitäisi. He pystyvät etsimään tytärtänne paljon tehokkaammin kuin minä."

Nainen pudisti päätään. "En halua minkäänlaista julkisuutta. En halua, että tästä jää mitään virallisia jälkiä."

"Miksi?" Ei haittaisi kysyä, vaikka hän ei kertoisi-kaan.

"Mandyn isä on työmatkalla. Hän ei tiedä, että tyttö on kadonnut." Naisen kasvot vääristyivät sekunnin ajaksi, ja näin välähdyksen itsekontrollia, jota hän kohdisti itseensä. "Jos löydätte Mandyn ja tuotte hänet ta-

kaisin ennen kuin Mandyn isä palaa keskiviikkoiltana, hän ei koskaan saa tietää, että tyttö oli kadoksissa.”

En voinut olla kysymättä: “Oletteko varma, että miehenne tarvitsee näin paljon suojelua?”

Hän asetti sormensa limittäin pöydälle ja tuijotti niitä. “Miehelläni on töistään riittävästi stressiä muutenkin. Hän ei tarvitse enempää huolenaiheita.”

Ajattelin asiaa hetken ja päätin sitten antaa olla. Sainoin: “Kertokaa jotain Mandysta.”

Rouva Traft käänsi pöydällä olevan kultakehyksisen kuvan ympäri, jotta näkisin sen. Kuvassa oli teini-ikäinen tyttö purjeveneeseen kannella. Tytöllä oli valkoiset shortsit ja sininen villapaita ja hänen vaalea tukkansa heilui tuulessa. Hän oli hyvin kaunis.

“Tämä otettiin viime vuonna”, rouva Traft sanoi. “Hän on nyt kahdenkymmenen, mutta hän ei ole juurikaan muuttunut. Hän on aina ollut hyvin ihastuttava tyttö.”

“Asuuko hän täällä teidän ja miehenne kanssa?”

“Ei, hänellä on asunto koulun lähellä yhden toisen tytön kanssa. Mandy aloitti juuri opiskelun yliopistossa. Hänellä on täällä tietysti vielä oma huone.”

“Ja sanoitte, että hän on ollut kadoksissa torstaita asti?”

“Kyllä, hän oli kadonnut, kun Lisa heräsi torstai-aamuna.”

“Lisa on hänen kämppäkaverinsa?”

“Kyllä. Lisa Montgomery. Hän ja Mandy ovat olleet ystäviä jo kauan. He laulavat yhdessä. Tarkoitan, että heillä on yhtye, trio itse asiassa. Jeff Willington -niminen poika on kolmas jäsen.”

Hän ei aikonut vapaaehtoisesti sanoa paljonkaan. Sanoin: “Rouva Traft, minun täytyy saada tietää muutamia asioita. Haittaako, jos kysyn pari kysymystä?”

“Ei tietenkään, jos ne liittyvät oleellisesti tähän asiaan.”

Minulla oli tunne, että hänen käsityksensä siitä, mikä oli oleellista, oli eri kuin minulla. Kysyin: “Onko teidän ja Mandyn välillä koskaan ollut ongelmia?”

Naisen sinisiin silmiin ilmestyi kova katse. Hän tuijotti minua hetken ja sanoi sitten: “Miksi kysytte? Koska olen hänen äitipuolensa?”

Huokaisin. “Yritän vain selvittää, miten te kaksi tulitte toimeen. Sellaisia asioita minun täytyy tietää, jos otan homman vastaan.”

“Otatteko homman vastaan?”

Huomasin nyökkäileväni hitaasti. “Todennäköisesti otan.”

“Hyvä on. Sehän tarkoittaa, että kaikki mitä kerron pysyy luottamuksellisena?”

Nyökkäsin uudestaan. “Jos suinkin mahdollista.”

“Minun ja Mandyn välillä ei ole ollut mitään ongel-

mia. Oletan, että emme ole olleet niin läheisiä kuin oikea äiti ja tytär voivat olla, mutta olemme aina olleet ystäviä. Meillä on muutamia yhteisiä kiinnostuksen kohteita.”

“Entä Mandyn isä? Miten he tulevat toimeen?”

Nainen salli itsensä hymyillä. “Mandy on Austinin ainoa lapsi. Tiedän, että Austin rakastaa tyttöä suuresti, ja uskon, että Mandy rakastaa Austinia. Siinä asiassa ei ole ollut ongelmia. He ovat hyvin läheisiä.”

“Entä Mandyn ystävät?”

“Mandy on aina ollut suosittu, mutta jos läheisistä ystäväistä puhutaan, ei ole oikein muita kuin Lisa.”

“Entä poikaystäviä?”

Nainen epäroï. “Mandy ja minä emme ole koskaan olleet niin läheisiä, että tietäisin hänen suhteistaan enempää kuin perusasiat. Hänellä on ollut lukuisia poikaystäviä, mutta en usko, että yksikään niistä suhteista oli kovin vakava. Tiedän kyllä, että hänellä meni juuri poikki viimeisimmän poikaystävän kanssa. Hänen nimensä on Richard Ferrell. Hänkin opiskelee yliopistossa.”

“Tiedätkö, olivatko he harrastaneet seksiä?”

Naisen silmät muuttuivat vielä kovemmiksi. “Oletan, että tuokin liittyy asiaan.”

“Voi liittyä. He ovat voineet karata ja mennä naimisiin.”

“Amanda ei uskaltaisi. Sitäpaitsi luulen, että Richard oli kiinnostuneempi Amandasta kuin Amanda hänestä.”

Vaihdoin aihetta. “Mitä tapahtui, kun Lisa huomasi, että tyttärenne on kadonnut?”

“Hän koetti etsiä, olisiko Mandy jättänyt jotain lappua. Mandyn sängyssä ei ollut nukuttu ja osa hänen vaatteistaan oli myös poissa. Lisa soitti minulle ja kysyi, oliko Mandy nukkunut täällä, mutta meillä ei ollut hänestä mitään havaintoa.”

“Miksi olette odottanut niin kauan ennen kuin olette ruvennut etsimään häntä? On kulunut jo neljä päivää.”

“Minä... minä toivoin, että Mandy oli vain jossain karkuteillä, että hän tulisi takaisin päivän tai parin päästä.”

“Onko hän koskaan kadonnut samalla tavalla aiemmin ja sitten tullut takaisin omia aikojaan?”

“Ei, ei ikinä.”

“Teillä ei siis ollut minkäänlaisia perusteita toiveille, vai kuinka?” Alku oli vaikuttanut hyvältä, mutta se kaikki oli haihtunut ilmaan. En odottanut, että Traft vastaisi kysymykseeni. “Teidän olisi parasta nyt vain soittaa poliisille. Voin selvittää asiaa, mutta poliisit pystyvät tekemään sen paljon tehokkaammin. Jäljet voivat jäähtyä tosi pahasti neljässä päivässä.”

Naisen käsi ojentui ja nappasi kynän pöydällä ole-

vasta telineestä. Hän otti shekin keskimmäisestä veto-laatikosta ja alkoi täyttää sitä. "Sanoin jo, etten halua poliisin sekaantuvan tähän. Asianajajani on kuullut, että teihin voi luottaa tällaisissa asioissa." Hän liu'utti shekin pöydän yli. "Jätän asian teidän käsiinne. Onko kak-situhatta hyvä ennakkosumma?"

Otin shekin käteeni ja katsoin sitä ja se näytti oikein hyvältä. Sanoin: "Hyvä on, rouva Traft. Selvittelen, mitä voin tehdä."

Taittelin shekin ja laitoin sen sisätaskuuni ja vedin samalla muistikirjani esille. "Tarvitsen osoitteen, jossa Mandy ja Lisa asuvat ja lisäksi Richard Ferrellin ja Jeff Willingtonin osoitteet."

Rouva Traft luetteli ensin mainitun ulkomuistista ja katsoi sitten kaksi muuta osoitekirjastaan. Ferrell asui yliopiston alueella, ei kovin kaukana tyttöjen asunnosta, ja Willingtonilla oli asunto Byersissä, parin mailin päässä siitä, missä itse asuin.

Kun olin kirjoittanut tiedot ylös, kysyin: "Olisiko teillä jotain kuvaa Mandysta, jonka voisin saada? Palautan sen kyllä."

"On minulla joitain räpsäytyksiä." Traft kaiveli toista pöytänsä laatikkoa, löysi valokuvan ja ojensi sen minulle. "Voitte pitää sen. Se otettiin, kun hän valmistui high schoolista."

Mandy Traft näytti kuvassa yhtä nätiltä kuin aiem-

masakin. Livautin kuvan paidantaskuuni ja sanoin: "Jos teillä ei ole mitään sitä vastaan, katsoisin mielelläni Mandyn huonetta."

"Onko se välttämätöntä?"

"Kun etsii kadonnutta henkilöä, auttaa, jos saa jonkinlaisen kuvan siitä, millainen henkilö on kyseessä."

Nainen irvisti ja häntä puistatutti lyhyesti. Mietin, johtuiko se siitä, että hän viimeinkin alkoi tajuta, että Mandy oli tosiaan kadoksissa.

"Hyvä on", hän sanoi hetken kuluttua. "Näytän huoneen teille."

Olin yllättynyt. Hän olisi voinut vain käskää sisäkköä viemään minut huoneeseen.

Menimme takaisin eteishalliin ja sen toisesta päästä ylös portaita. Mandyn huone oli toisessa kerroksessa talon etupuolella, ja kun rouva Traft avasi huoneen oven, näin, että isosta ikkunasta näki valtavalle vihreälle nurmikolle.

Huone oli iso ja valoisa, seinät oli maalattu pastellinsinisiksi. Toisella seinällä oli tuplasänky, jonka päällä oli kirkkaanvalkoinen päiväpeitto, toisella seinällä oli suuri puinen vaatekaappi. Pieni väritelkkari oli sängyn päädystä jalustalla, ja vaatekaapin vieressä oli stereodekki. Yhdessä nurkassa nökötti lipasto, jossa oli useita vetolaatikoita. Vaatekaapin päällä oli joitain meikkejä, peili ja hiusharja, mutta ei mitään muuta. Avasin

kaapin laatikot ja katsoin niihin nopeasti, sillä rouva Traft rypisteli otsaansa paheksuvasti.

Löysin kaapista vain lisää meikkiä, vähän kirjoitus-tarvikkeita ja muutaman pokkarin. Lipaston laatikoissa oli muutama villapaita ja vähän alusvaatteita, ja kaapissa oli vain kaksi puseroa, yhdet siniset farkut ja hame. Seinillä ei ollut mitään.

Huone oli siisti ja kaunis, mutta se oli silti yksi kal-seimpia ja epäpersonaallisimpia huoneita, joissa olin koskaan ollut. Oli vaikea uskoa, että siinä oli joskus asunut teini-ikäinen tyttö.

“Hän ei ilmeisesti jättänyt paljonkaan tavaroita tänne, kun hän muutti pois”, sanoin Gloria Traftille.

“Ei, hän otti suurimman osan tavaroistaan mukaansa. Tämä oli ennen niin eloisa huone. Hän oli laittanut seinille julisteita ja viirejä ja sängyllä oli pehmoleluja ja Muffinssi seiso i lipaston päällä vahdissa.”

“Muffinssi?”

“Jadesta tehty koiran patsas. Pekingeetin, luulin. Mieheni osti sen Mandylle Hong Kongista. Mandy otti kaiken mukaansa, kun hän muutti.”

“Oliko jotain erityistä syytä siihen, että hän muutti täältä pois ja asuu nyt Lisa Montgomeryn kanssa?”

“Ei kai, luulen että hän halusi vain itsenäistyä. Totta kai olemme maksaneet hänen asuntonsa vuokran, mutta kun hän asui crossa meistä, hänestä varmaan

tuntui, että hän on omillaan.”

Nyökkäsin ja vilkaisin vielä kerran steriiliä huonetta. Se ei kertonut minulle vieläkään mitään.

Kun kävelimme portaita alas, sanoin Traftille: “Mitä työtä miehenne tekee? Hänen nimensä kuulostaa tulta, mutta en pysty sanomaan varmaksi.”

“Hän on toimitusjohtaja Westcossa. Rakentavat öljynporauslaitteita. Siksi hän matkustaa työn perässä ympäri maailman. Nyt hän on Kanadassa.”

“Sanoitte, että hänen pitäisi tulla takaisin keskiviikkoiltana?”

“Kyllä.” Olimme tulleet etuovelle ja nainen avasi oven minulle. “Olette ilmeisesti sitä mieltä, että minun olisi pitänyt ilmoittaa miehelleni Mandysta.”

Katsoin hänen sinisiin silmiinsä ja sanoin: “Se on teidän päätöksenne. Samalla tavalla minä päätin ottaa tämän tapauksen hoidettavakseni.”

“Toivottavasti olemme kummatkin oikeassa.”

“Toivottavasti.”

Seisoimme siinä muutaman sekunnin ajan epävarmoina, sitten Traft sanoi: “Löytäkää Amanda, herra Cody. Jos hänelle on sattunut jotain...” Hän antoi lauseen haipua ilmaan.

“Teen minkä voin”, sanoin.

“80-luvun parhaita yksityisetsivädekkareita. Tiivis mutta runollinen tyyli, sympaattisen epätäydellinen päähenkilö.”

TAPANI BAGGE

Texasilainen yksityisetsivä Cody palkataan yksinkertaiseen hommaan: pitää löytää ja tuoda takaisin kotiin kadonnut teini-ikäinen tyttö. Tapaus ei kuitenkaan ole niin yksinkertainen kuin miltä näyttää, ja ruumiita alkaa kasaantua. Kirjassa tulevat tutuksi niin Fort Worthin hyvinvoiva eliitti kuin laitakaupunkien gangsteritkin.

James Reasoner on texasilainen kirjailija, joka on kirjoittanut yli 40-vuotisen uransa aikana parisataa toimintapokkaria. Hänen esikoisromaaninsa *Texasin tuuli* ilmestyi alun perin vuonna 1980 ja on myöhemmin noussut kulttiteokseksi. Monet pitävät sitä yhtenä kaikkien aikojen parhaista yksityisetsiväromaneista, jossa juoni, henkilökuvaukset ja paikan tuntu ovat tasapainossa. Teos kuvaa henkilöitään lämmöllä ja piirtää taitavaa kuvaa myös Fort Worthin country & western -kulttuurista.

Texasin tuulen on suomentanut kovaksikeitetyn amerikkalaisen dekkarin tuntija Juri Nummelin.

**KUSTANTAMO
HELMIVYÖ**

Valokuva: NOAA

Kannet: JT Lindroos | oivas.com

ISBN 978-952-7211-72-4

9 789527 211724